വിമോചനസമരം

കാർഷികബന്ധനിയമം പാസ്സായതോടെ മന്നത്തുപത്മനാഭനും കൂട്ടരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കെതിരായി തിരിഞ്ഞു. മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്ന് ക്രൈസ്തവ-നായർ ഐക്യമുന്നണിയുടെ കാഹളം കേട്ടു. കേരളമാകെ അതു പരന്നു. തനി പിന്തിരിപ്പന്മാരുടെ ഒരു പ്രവാഹമാണതെന്ന് എനിക്കു തികച്ചും മനസ്സിലായി. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതരരാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളോടൊപ്പം ഞാനും ഇരുന്നാലോചിച്ചു. ഒന്നുകിൽ മന്നത്തിന്റെ കീഴിൽ ഇരമ്പിക്കയറുന്ന ആ തരംഗത്തെ അനുകൂലിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ എതിർക്കണം. എതിർത്താൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ഞാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നാകും. അനുകൂലിച്ചാൽ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളോടുകൂടി ഞാൻ ഒട്ടിച്ചേർന്നുവെന്നാകും ഭൂനിയമം രക്ഷിച്ചെടുക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആന്തരികദാഹം. അതു റദ്ദാക്കണമെന്നാണ് മന്നം പ്രഭൃതികളുടെ മോഹം. "പള്ളിയുടെ സ്കൂളുകൾ ഞങ്ങൾ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ഭൂമി പള്ളി രക്ഷിച്ചുതരണം" ഇതായിരുന്നു ജന്മികളുടേയും വലിയ ഭൂവുടമകളുടേയും നിലപാട്. തന്മൂലം ഞാൻ പ്രാണസങ്കടത്തിലായി. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ നമ്പർവൺ ശത്രുവായി കരുതുന്ന ഞാൻ എങ്ങനെ ആ ഘട്ടത്തിൽ അവരുമായി ഒത്തുചേരും? ര ു ഭാഗത്തും ചേരാതെ നിഷ്പക്ഷമായി നിന്നെങ്കിലോ എന്നുപോലും ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിപ്പോയി. നാട് ര ു ചേരിയായി ധ്രുവീകരണം പ്രാപിച്ച ആ ഘട്ടത്തിൽ, ആ ധ്രുവീകരണത്തിന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചേരിയും ആന്റി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചേരിയുമായി കേരളത്തെ പിളർക്കുന്നതിന് പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ച ഞാൻ അനങ്ങാതിരിക്കുകയോ ? കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധരേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെയും തെരുവിൽവച്ചു ക ുമുട്ടുകയും കഠാരികൾകൊ ു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ആ പ്രകോപനാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഞാൻ മി ാതിരിക്കുകയോ ? നീ പ്രാർത്ഥനകൾക്കും ദീർഘചിന്തയ്ക്കും ശേഷം ഞാൻ ഒരു നയം രൂപീകരിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധാശയക്കാരായ ലക്ഷക്കണക്കിനു തൊഴിലാളികളേയും കർഷകരേയും യുവജനങ്ങളേയും വിദ്യാർത്ഥിവൃന്ദങ്ങളെയും പ്രതിലോമശക്തികളുടെ കൂടാരത്തിലേയ്ക്ക് നിരുപാധികമായി ദാനം ചെയ്തുകൂടാ എന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. വിമോചന സമരനിരയിൽ മുന്നിൽ നിൽക്കണമെന്നും പ്രത്യുത്ഥാനം ചെയ്തുവരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതര ജനശക്തിയെ പിന്തിരിപ്പന്മാരുടെ പിടിയിലേക്കു വിട്ടുകൊടുത്തുകൂടെന്നും ഞാൻ ശപഥം ചെയ്തു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ രചിച്ച അരാജകത്വത്തോട് ആദ്യം പടപൊരുതുന്നവർ പിന്നീട് ജന്മി-മുതലാളികൾ രചിക്കുന്ന ചൂഷണസമ്പ്രദായത്തോടും പടപൊരുതാതിരിക്കയില്ലായെന്ന് ചരിത്രം എന്നോടു പറഞ്ഞു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധരും സധുക്കളും സാധാരണക്കാരുമായ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ ശക്തിയെ വിമോചനസമരവേളയിൽ സമാശ്രയിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ ജന്മി-മുതലാളികളേയും സ്ഥാപിത താൽപര്യക്കാരേയും വേ ി വന്നാൽ ഒരു ര ാം വിമോചന സമരത്തിലൂടെ നേരെയാക്കാൻ ആ സാധുക്കളും സാധാരണക്കാരുമായ ആന്റി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ തയ്യാറാകാതിരിക്കയില്ല എന്നു വ്യക്തമായി

ഞാൻ ക ു. തന്മൂലം മന്നം പ്രഭൃതികൾ ക്ഷണിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും, പള്ളിപ്രമാണികൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും, വിമോചനസമരത്തിന്റെ മുൻനിരയിൽ നിന്നുകൊ ു ജനസഹസ്രങ്ങൾക്ക് വഴിയും വെളിച്ചവും കാട്ടിക്കൊടുക്കാൻ എ. സി. എഫ്. കാർ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങി. പുരോഗമനാശയങ്ങളുള്ള എല്ലാ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതരരും ഏതാ ് ഈ നയവിശേഷം തന്നെയാണ് വിമോചനസമരവേളയിൽ സ്വീകരിച്ചത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മർജ്ജാരൻെറ നഖം മുറിക്കാനും ജന്മി-മുതലാളി-സ്ഥാപിത താൽപര്യക്കാരുടെ പല്ലു പറിക്കാനും ഈ പരിപാടിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും തന്നെ അന്ന് പ്രായോഗികമായിരുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ ആ നയം ദൂരക്കാഴ്ചയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു പിന്നീടു തെളിയിച്ചു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കൊ ുവന്ന ഭൂനിയമത്തെ തകർക്കാൻ 1959-ൽ വിമോചനസമരം നയിച്ച ഭാരതകേസരി മന്നത്തുപത്മനാഭനെ മയൂരസിംഹാസനത്തിലിരുത്തിയ അതേ കർഷകർതന്നെയാണ് ര ു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൊട്ടിയൂർ മേൽച്ചാർത്ത് റദ്ദാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി ഗർജ്ജിച്ചത്. സ്വകാര്യ സ്കൂൾ മാനേജർമാർ തുടങ്ങിവച്ച വിമോചന സമരത്തെ സഹായിക്കാൻ അന്ന് ഒരണസമരം തുടങ്ങിയ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നേതാക്കന്മാരാണ് കഴിഞ്ഞകൊല്ലം കോളേജ് മാനേജർമാർക്കെതിരേ 'ഫീസേകീകരണസമരം' സംഘടിപ്പിച്ചത്. ഈ ര ു സമരങ്ങളേയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടി ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ സഹായിച്ചിരുന്നുവെന്ന വസ്തുതതയും ഈ ര ു സമരങ്ങളിലും ഞാനും എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരും ഭൂസ്വാമികൾക്കും സ്ഥാപനാധികൃതർക്കും എതിരായി മുൻനിരയിൽ നിന്നു എന്ന വസ്തുതതയും ചിന്തനീയങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളാകുന്നു.

വിമോചന സമരത്തോടനുബന്ധിച്ചു സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട മിക്ക മഹാസമ്മേളനങ്ങളിലും മന്നത്തു പത്മനാഭനോടൊപ്പം ഞാനും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. ലക്ഷങ്ങൾ പങ്കെടുത്ത തൃശ്ശൂർ, പാലക്കാട്, കൊല്ലം സമ്മേളനങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കവേ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കൊ ു വന്ന ഭൂനിയമത്തെ തുരങ്കം വയ്ക്കാൻ ജന്മികളും ഭൂവുടമകളും ഗൂഢാലോചന നടത്തരുതെന്നും മു ശ്ശേരിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ ബിൽ അറബിക്കടലിൽ എറിഞ്ഞശേഷം അദ്ധ്യാപകരെ ചൂഷണം ചെയ്യാമെന്നു മാനേജർമാർ സ്വപ്നം കാണേ തില്ലെന്നും വിമോചന സമരം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അഴിച്ചിവിട്ട ഭീകരാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു കേരളത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധം മാത്രമാണെന്നും ഉയർന്ന കട്ടയിൽ ഞാൻ പ്രസംഗിക്കുകയും ജനക്കൂട്ടം കൈയടിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മന്നത്തു പത്മനാഭന്റെ പ്രസന്ന വദനത്തിൽ പ്രകാശം കുറഞ്ഞുവരുന്നു ായിരുന്നു. ഈ വിധം ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നതുകൊ ് എന്നെ ചില പ്രധാന സമ്മേളനങ്ങളിലും ചർച്ചകളിലും പങ്കെടുപ്പിക്കാതെ നോക്കാനുള്ള രഹസ്യ ചരടുവലികളും അന്നു നടന്നിരുന്നു. വിരുദ്ധ മുന്നണിക്കും സോഷ്യൽ സ്കൗട്ടിനും ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനമു ായിരുന്ന ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലേക്കു വിമോചനസമരം രൂക്ഷത പ്രാപിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ എന്നെ ക്ഷണിക്കുകയു ായില്ല. വിദ്യാഭ്യാസബിൽ വിരുദ്ധരും ഭൂനിയമവിരുദ്ധരും കത്തോലിക്കപള്ളിയും നായർ സർവീസ് സൊസൈറ്റിയും ഒറ്റക്കരളായി നീങ്ങുന്ന ആ ഘട്ടത്തിൽ എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഉപകാരത്തിലേറെ ഉപദ്രവം ചെയ്തെങ്കിലോ എന്ന് സംഘാടക

പ്രമാണികൾ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. തൃശ്ശൂർ പട്ടണത്തിലെ ചില മുതലാളികൾപോലും എന്നെ വിമോചനസമരവേദിയിൽ നിന്നും പുറംതള്ളാൻ ചില പാഴ്വേലകൾ നടത്തിയെന്നതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ അക്രമങ്ങൾ അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചു വരികയായിരുന്നു. കലക്ടേറ്റിൽ നിന്നു ടൗൺ സർവ്വീസ് ബസ്സിൽ 'തൊഴിലാളി' ഓഫീസിലേക്കു മടങ്ങിയിരുന്ന സഹപത്രാധിപർ വർഗ്ഗീസ് മേച്ചേരിയെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ഗു കൾ ബസ്സ് തടഞ്ഞു നിർത്തി ബോധം കെടുംവരെ മർദ്ദിച്ചു. ഞാനും സഹപ്രവർത്തകരുംകൂടി മേച്ചേരിയെ കൈത്ത യിൽ താങ്ങി ആശുപത്രിയിലേക്കു കൊ ുപോയി, എന്തുകൊ ന്നാൽ ഭയംകൊ ാ വെറുപ്പുകൊ ാ ഒരു ടാക്സിക്കാരും ആ മർദ്ദിതനെ കാറിൽ കയറ്റാൻ സമ്മതിച്ചില്ല.

സ്ഥിതഗതികളുടെ ഗുരുതരാവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഇനി കൂടുതൽ വിവരിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. അപ്പോഴേയ്ക്കും വരന്തരപ്പിള്ളിയിലെ കൂട്ടവധം നടന്നു. വേറെ പലതും. പൂർവ്വാധികം സുശക്തമായ ഒരു വള ിയർ സേനയെ കരുപ്പിടിക്കയല്ലാതെ ജനങ്ങളിൽ രക്ഷാബോധം വീ ടുക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന് എനിക്കു പൂർണ്ണബോദ്ധ്യം വന്നു. കേരളത്തിലെ സമാധാനപ്രേമികളായ ജനാധിപത്യ സ്നേഹികൾ ചേർന്ന് അഞ്ചുലക്ഷം പേരുടെ ഒരു ശാന്തിസേന ഉ ാക്കണം എന്നു ഞാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ആ ആവശ്യം മുൻനിർത്തി പ്രചോദനവും ഉത്തേജനവും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ജനിപ്പിക്കുവാനായി ഞാൻ അനിശ്ചിതകാലത്തേക്കു തൃശ്ശൂരിൽ ഉപവാസമാരംഭിച്ചു. നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും നൂറുക്കണക്കിന് ആളുകൾ ശാന്തിസേനാ പ്രതിജ്ഞയിൽ ഒപ്പുവെയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. കുമ്പളം, പനമ്പിള്ളി മുതലായ നേതാക്കളടക്കം ആയിരക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ എന്നെ സന്ദർശിച്ചുകൊ ിരുന്നു. ആറാം ദിവസം എക്സ്പ്രസ്സ് പത്രാധിപർ കൃഷ്ണൻ തന്ന നാരങ്ങാനീർ കുടിച്ച് ഞാൻ ഉപവാസം നിർത്തി. കോൺഗ്രസ്സ് - പി. എസ്. പി - ലീഗ് നേതാക്കൾ തന്ന സംയുക്തമായ ഉറപ്പിനെത്തുടർന്നാണ് ഉപവാസം പിൻവലിച്ചത് അപ്പോഴേക്കും ര ുലക്ഷത്തിലധികംപേർ ശാന്തിസേനാ പ്രതിജ്ഞയിൽ ഒപ്പുവെച്ചിരുന്നു.

അങ്കമാലി, ചെറിയതുറ, വെട്ടുകാട് എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ വെടിവയ്പുകളെത്തുടർന്ന് വിമോചന സമരാഗ്നി ആളിക്കത്തി. സ്ത്രീകൾ വഹിച്ച പങ്കായിരുന്നു വിമോചന സമരത്തിലെ കൂടുതൽ വീരോചിതമായ ഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികൾ കാണിച്ച ധീരോദാത്തതയും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ആയിടെ കേരളം സന്ദർശിച്ച കോൺഗ്രസ്സ് ജനറൽ സെക്രട്ടറി ശ്രീമതി സുചേതാ കൃപാലിനി പല മഹിളാ യോഗങ്ങളിലും പ്രസംഗിക്കുയു ായി. ഞാനും ഒപ്പമു ായിരുന്നു. അമ്മമാരും പെങ്ങമ്മാരും ആയിരിക്കണക്കിനു പ്രവഹിച്ചിരുന്ന ആ രംഗം ക ു സുചേത അത്ഭുതസ്തബ്ധയായി. ഈ അനുഭവം തന്നെയാണ് ആയിടെ കേരളം സന്ദർശിച്ച കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസിഡന്റ് ഇന്ദിരാഗാന്ധിക്കും, വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോനും, ധേബാറിനും എല്ലാം ഉ ായത്. തൃശ്ശൂരിൽ വച്ചു ധേബാർ എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്ത

അഭിനന്ദനം രേഖപ്പെടുത്തി. സുചേതാ കൃപാലിനി കൂടുതൽ കൂടിയാലോചനകൾക്കായി എന്നെ ഡൽഹിക്കു ക്ഷണിച്ചു.

കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സത്യം ഞാൻ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയട്ടെ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പല സ്ഥലത്തും അക്രമം ചെയ്തുവെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ അങ്കമാലിയിൽ വെടിനടക്കാൻ കാരണമു ാക്കിയത് വിമോചന സമരക്കാർ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പിന്നീട് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. മദ്യപിച്ചു ബോധംകെട്ട നൂറുക്കണക്കിനു ആളുകൾ പോലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്കു തുരുതുരാ കല്ലേറു നടത്തിയപ്പോൾ സഹികെട്ട് പോലീസുകാർ വെടിവച്ചതാണവിടെ. വെടിയേറ്റ ഒരാൾ തൃശ്ശൂർ ആശുപത്രിയിൽക്കിടന്നാണു മരിച്ചത്. കണ്ണടയ്ക്കുംമുമ്പ് ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ ആവേശപൂർവ്വം എന്നോടു പറയുകയാണ് "അച്ചോ ഞാൻ മരിച്ചോട്ടെ, എന്നാലും വിമോചനസമരം നമുക്കു ജയിക്കണം". അങ്കമാലിയിൽ വെടിവയ്പു നടന്നുവെന്ന് കെ. സി. കിടങ്ങൂർ ഫോണിൽ എന്നെ അറിയിച്ചു. ഞാനങ്ങോട്ട് ഓടിച്ചെന്നു. അപ്പോഴേക്കും മൃതദേഹങ്ങൾ മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്കമാലി പ്രദേശമാകെ ശോകമൂകമായിരുന്നു. അനുശോചനപ്രസംഗം നടത്തി പനമ്പിള്ളിയും മത്തായി മാഞ്ഞൂരാനും ഞാനും വെല്ലിംഗ്ടനും മടങ്ങി അല്ലാതെന്തുചെയ്യും ?

വരന്തരപ്പിള്ളി സംഭവത്തിനും കളമൊരുക്കിയതു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളല്ലായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കു പിന്നീടു മനസ്സിലായി. വിമോചന സമരക്കാരിൽപ്പെട്ട ചില ചട്ടമ്പികൾ കുടിച്ച് കുന്നംകായയായി ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ജാഥയെ കടന്നാക്രമിക്കയാണു ായത്. രക്ഷയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ അവർ കഠാരിയെടുത്തു കാച്ചി. അങ്ങനെയാണ് ആറേഴുപേർ വരന്തരപ്പിള്ളിയിൽ മരിച്ചത്.

വെട്ടുകാടും മറ്റും നടന്ന വെടിവയ്പുകളുടെ പശ്ചാത്തലം ഞാൻ ശരിക്കു പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു കാര്യം സത്യമാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗു കളും വിമോചന സമരഗു കളും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പല ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ നടത്തിയെങ്കിലും പോലീസ് പൊതുവിൽ നിഷ്പക്ഷതയും നിത്യജാഗ്രതയുമാണ് മിക്കസ്ഥലത്തും കാണിച്ചിരുന്നത്. എല്ലാ പ്രകോപനങ്ങളെയും അവർ ക്ഷമയോടെ സമീപിച്ചു തൃശ്ശൂർ കലക്ടറേറ്റിൽ നടന്ന പിക്കറ്റിംഗിന്റെ ചിത്രം ഞാനോർക്കുകയാണ്. അയ്യായിരത്തോളം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരാണ് പിക്കറ്റുചെയ്യാൻ ചെന്നിട്ടുള്ളത്. സായുധപോലീസ് പടിക്കൽ നിരന്നുനിൽക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾ ഇരച്ചു കയറി പോലീസിന്റെ ബെൽട്ടിൽ പിടിച്ചു തള്ളുന്നത് ഞാൻ ക ു. ഉടനെ ഇടപെട്ട് എല്ലാം ശാന്തമാക്കി. ഇന്നാണ് സി ആർ പിയുടെ ബെൽട്ടു പിടിച്ച് ഇപ്രകാരം ഉന്തുന്നതെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും സ്ഥിതി.

ഒരു ചുക്കും ചുണ്ണാമ്പും അറിയാത്ത ശുദ്ധഗതിക്കാരായ സ്ത്രീകൾ ! അന്നു കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരെയും അറസ്റ്റ് ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നു പോലീസു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു. ര ായിരത്തോളം സ്ത്രീകൾ കലക്ടറേറ്റിനു മുമ്പിൽ ഇരിപ്പായി. തോക്കുപിടിച്ചു

പോലീസ് ചുറ്റും വളഞ്ഞു നിന്നു. ര   ുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രികൾ കരുതി ആ സ്ഥലത്തുതന്നെ കുറച്ചു ദിവസം പാർപ്പിക്കുമെന്ന്. ഒരമ്മൂമ്മ എന്നോടു ചോദിക്കുകയാണ്: "അച്ചോ നാളെക്കാലത്ത് അച്ചൻ ഇവിടെ കുർബാന ചൊല്ലിത്തരുമോ"? എന്നും കർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന ആ തള്ളയുടെ അടിയന്തിരാവശ്യം അതായിരുന്നു. "ചൊല്ലാം അമ്മുമ്മേ സമാധാനമായിട്ടിരിക്ക്" ഞാൻ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

ആ സമരക്കാലത്ത് ഞാൻ കലക്ടറേറ്റിന്റെ മുമ്പിലുള്ള ആ ഒഴിഞ്ഞ പറമ്പിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാർ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത വനിതകൾക്കുവേ   ി ഒരു കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നുവെങ്കിൽ സകല മെത്രാന്മാരും എന്നെ അനുമോദിക്കുകമായിരുന്നു. പക്ഷേ, 12 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് നാലയ്യായിരം സ്ത്രീകളും ദശസഹസ്രക്കണക്കിൽ പുരുഷന്മാരും ഭക്തി പുരസ്സരം നിരന്നു നിൽക്കേ തേക്കിൻ കാടുമൈതാനിയിൽ ഞാനൊരു കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയപ്പോൾ ആകെ പിശകായി ! ഇടർച്ചയായി ! ശിക്ഷയായി !

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കെതിരായി പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ മെത്രാന്മാർ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു. കുടിയിറക്കിനും മേൽച്ചാർത്തിനും എതിരായി ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ അവരെന്നെ നിരോധിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി ഞാൻ എഴുതിയപ്പോൾ അവരെന്നെ സഹായിച്ചു. കോൺഗ്രസിനെതിരായി എഴുതിതുടങ്ങിയപ്പോൽ അവരെന്നെ ശിക്ഷിച്ചു.

ആ കഥകളൊക്കെ അന്യത്ര ഞാൻ വിശദമായി പറയാം. ഇപ്പോൾ വിമോചന സമരത്തിന്റെ നാലതിരുകൾക്കുള്ളിൽതന്നെ ഞാൻ നിൽക്കട്ടെ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മന്ത്രിമാർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിതരരും പ്രതിപക്ഷപ്രവർത്തകരുമായി ഭാഷണബന്ധം പുലർത്തി ഭരണം നടത്തുകയും താഴെ നിരപ്പിലെ ലക്കും ലഗാനുമില്ലാത്ത അനുയായികളെ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അഴിച്ചുവിടാതെ നേതാക്കൾ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ വിമോചന സമരം ശക്തിപ്പെടുമായിരുന്നില്ല എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതുപോലെതന്നെ കാലാനുകൂലമായ ഭൂപരിഷ്കാരങ്ങളെയും വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളെയും സംസ്ക്കാരോചിതമായ സ്വീകരണ മനസ്ഥിതിയോടെ കാണാൻ ജന്മികൾക്കും സ്കൂൾ മാനേജർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ 'ശഠനോടുശാഠ്യം' എന്ന് പ്രമാണം വച്ചു തെരുവിലിറങ്ങാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ ഒരുങ്ങുമായിരുന്നില്ല. എന്തിനതൊക്കെ പറയുന്നു കഴിഞ്ഞതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു.

1959 ജൂലൈ 31-നാണല്ലോ മന്ത്രിസഭ പിരിച്ചുവിട്ടത്. ആ ജൂലൈ മാസത്തെ മഴത്തുള്ളിക്കുപോലും ചൂടു   ായിരുന്നു. തൃശ്ശൂരിൽ പൂമല കുരിയനെന്ന വള   ിയറെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രവർത്തകർ കുത്തിക്കൊന്നു. അടുത്ത ദിവസം പൈലപ്പനെന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെ വിമോചന സമരക്കാരും കുത്തിക്കൊന്നു. പൈലപ്പന്റെ വധത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കോ വെല്ലിങ്ടനോ സത്യമായും യാതൊരറിവും ഉ   ായിരുന്നില്ല. അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങളതു സമ്മതിക്കുമായിരുന്നില്ല. തികച്ചും സമാധാനപരമായി

സമരം ചെയ്യണമെന്നു ഞങ്ങൾ ശപഥം ചെയ്തിരുന്നു. പകരത്തിനുപകരം തല്ലാൻ വിമോചന സമരവേളയിൽ ഞാനോ വെല്ലിങ്ടനോ ആരോടും ഉപദേശിച്ചിട്ടില്ല. അരിയങ്ങാടിയിലെ സി. ഡി. ഫ്രാൻസിസിന്റെ പീടികയിൽ ആരോ ചില കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഗു കൾ എത്തുകയും ദേഹോപദ്രവങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ ഭദ്രാസനദേവാലയത്തിൽ നിന്ന് ഓടിയെത്തുകയും ആദ്യം കൈയിൽ കിട്ടിയ ഒരാളുടെ ചെകിടിന് ഒരടി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴത്തെ കോപാന്ധതയിൽ വന്ന ഒരാപകതയായിരുന്നു അത്. അന്നു രാത്രി അതിഭയങ്കരമായ ഒരു പന്തം കൊളുത്തി പ്രകടനവും ഞങ്ങൾ നടത്തി. പിന്നീട് തൃശ്ശൂർ പട്ടണം ഒരുവിധം ശാന്തമായി വഴിയാത്രക്കാരെ അക്രമിക്കുക, പീടിക കൈയേറുക മുതലായ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ശമനം കിട്ടി.

പൈലപ്പന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്ന് വളരെ ക്ലേശിക്കേ ിവന്നത് വെല്ലിങ്ടനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നാം പ്രതിയാക്കിയാണ് പോലീസ് കേസ് ചാർജ്ജ് ചെയ്തത്. അറസ്റ്റിൽ പെടാതെ പ്രവർത്തനം തുടരാനായി ഞാൻ വെല്ലിങ്ടനെ സ്ഥലം മാറ്റി. മതിലകത്തിനു പടിഞ്ഞാറ് അറബിക്കടലോരത്തെ ഒരു അരയന്റെ വീട്ടിൽ മുടിയും താടിയും കളഞ്ഞ് വെല്ലിങ്ടൻ ഒളിച്ചിരിപ്പായി.

മന്ത്രിസഭ ഡിസ്മിസ് ചെയ്യപ്പെടുകയും പ്രസിഡ ് ഭരണം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഘട്ടത്തിൽ പല സ്ഥലത്തും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ അക്രമങ്ങൾ നടത്തി. വിമോചനസമര സമിതിയുടെ ജില്ലാ പ്രസിഡ ും ഡി. സി. സി. പ്രസിഡ ുമായിരുന്ന കൂറൂർ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് അക്രമണത്തിനു വിധേയനായത് ആ അവസരത്തിലാണ്.

അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ പോലീസ് ഐ ജി കൃഷ്ണമേനോനെ ചെന്നുക ു. വെല്ലിങ്ടന്റെ കേസന്വേഷണം ക്രൈംബ്രാഞ്ചിനെ ഏൽപ്പിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം ഏറ്റു. ക്രൈംബ്രാഞ്ചുകാർ സത്യം കെ ത്തി, വെല്ലിങ്ടനെ ആ കൊലക്കേസിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കി. ഞാൻ ഉടനെ മതിലകത്തു പോയി. ഓലപ്പുറം ഫ്രാൻസിസ് വെല്ലിങ്ടനെ കൊ ുവന്നു. ഇന്നത്തെ ആഭ്യന്തരമന്ത്രി കെ കരുണാകരൻ, പി പി ജോർജ്ജ് എം എൽ എ എന്നിവരും എന്നോടൊപ്പമു ായിരുന്നു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും കൂടി സന്തോഷസമേതം മടങ്ങിപ്പോന്നു.

വിമോചന സമരം തീർന്നതോടെ 'തൊഴിലാളി' ദിനപ്പത്രത്തിന്റെ കടം വർദ്ധിച്ചു. ആവേശം മൂത്തപ്പോൾ ഞാൻ പല പുതിയ പദ്ധതികളും നടപ്പാക്കിയിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'കേരള ടെമ്പസ്റ്റ്' എന്ന പേരിൽ ഒരു വാരിക തുടങ്ങിയിരുന്നു 'തൊഴിലാളി' ചൂടുള്ള വാർത്തകളോടെ ഒരു സായാഹ്നപ്പതിപ്പ് ആരംഭിച്ചിരുന്നു. തൊഴിലാളിക്ക് സാമ്പത്തിക സഹായം ചെയ്യാൻ പറയത്തക്ക ആരുമു ായിരുന്നില്ല. ആരെയും ഞാൻ അഭിമാനംവിട്ട് ആശ്രയിക്കാനും പോയില്ല. ഒരു നയാപൈസപോലും അമേരിക്കയിൽ നിന്നു ഞാൻ സ്വീകരിച്ചില്ല. വൻകിടമുതലാളിമാരുടെ സംഭാവനകൾ അരമനവഴിക്കാണ് ശേഖരിച്ചിരുന്നത്. അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ആ അവസരത്തിൽ

ലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ വരുത്തിയവരെ എനിക്കറിയാം. കേരളത്തിലെ ഒരു വൈദികൻ അമേരിക്കയിൽ ചെന്ന് ഫാദർ വടക്കൻ എന്ന പേരിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങി ലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ പിരിച്ചു എന്നു പിന്നീട് 1965 ൽ അമേരിക്ക സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ എ നിക്കു മനസ്സിലായി. അങ്ങനെ വൻതുകകൾ പിരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ അക്കാലത്തു ായിരുന്നു. എന്തുകൊ ന്നാൽ എന്റെ ആന്റി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ന്യൂയോർക്ക്, ടൈംസ്, വാഷിങ്ങ്ടൺ പോസ്റ്റ് മുതലായ വൻകിട പത്രങ്ങളിൽ ചിത്രസഹിതം പല റിപ്പോർട്ടുകളും വരാറു ായിരുന്നു ആ പത്രങ്ങളുടെ ഡൽഹിയിലെ ലേഖകന്മാർ എന്നെ ക ു സംഭാഷണം നടത്തിയിരുന്നു.

ഫാദർ. വടക്കൻ (എന്റെ കുതിപ്പും കിതപ്പും)